

چراغ خانه

12 اسفند 1400

حسن لطفی

دوستی پیام می‌دهد که قصد دارد همچون سال‌های قبل برای بچه‌های بی‌بضاعت فلان [کوربزخانه](#) مایحتاج زندگی بگیرد. می‌دانم که در کارش جدی است و حامیان خوبی دارد. دو روز بعد دوست خیر دیگری پیام می‌دهد که می‌خواهد برای خانواده‌های بی‌بضاعت کفش تهیه کند. پیامش مثل پیام قبلی خوشحالم می‌کند. با آنکه می‌دانم برای عبور دادن فقرا از شرایطی که در آن زندگی می‌کنند نیاز به برنامه‌های کلان داریم اما باور دارم حرکت‌های انفرادی و خودجوش در زمانی که برنامه‌ریزان، تصمیم‌گیران، مدیران و مسوولان به خوابی عمیق رفته یا خودشان را به خواب زده‌اند امری ضروری است.

یادم نمی‌رود سال‌ها پیش در جایی که کار می‌کردم مدیر ناکارآمدی بر مصدر امور بود که فقط به فکر خاصه خرجی برای دیگران بود. نه درد زیردستانش را می‌فهمید و نه به فکر مشتریان مرتبط با خودش بود. شرایطی هم اگر فراهم می‌کرد برای نور چشمی‌های خودش و دیگرانی بود که بیرون از مرزهایی بودند که او مدیریتش بود. یک روز در جمع جوانانی که دل پری از او داشتند بحث به شرایط سازمان و همکاران و مشتریان کشید. بیشترشان بی‌انگیزه و بی‌خیال شده بودند. اما وقتی که دو دو تا کردیم و کلاه مان را قاضی کردیم یادمان آمد ما با آن مدیر در یک کشتی نشسته‌ایم. آن هم کشتی‌ای که در میان امواج بالا و پایین می‌رود. سوراخ هم در بدنه‌اش کم ندارد. بعد یادمان آمد کشتی که غرق شود همه باهم غرق می‌شویم. گفتیم در زمانه سرگرمی مدیر باید خودمان آستین همت بالا بزنیم. زدیم و شد. چشم بستن بر درد و رنج مردم فقیر و نیازمند در هر روزگاری حکم ندیدن سوراخ‌هایی را دارد که در کشتی سرگردان در امواج خروشان ایجاد شده است. کودکان کار، افرادی که سر در سطل‌های زبال می‌کنند و نان از قبل زباله‌گردی می‌خورند، کارگری که دخلش با خرجش در شرایط خوب هم نمی‌خواند، خیل نیازمندی که حتی قدرت خرید [لیاس زیر](#) خود و خانواده‌شان را ندارند و.... همه سوراخ‌های بزرگی هستند که قادرند کشتی به عظمت [تایتانیک](#) را هم غرق کنند.

لطفا حواسمان به این سوراخ‌ها باشد. نمی‌گویم از دیدن آنها در نقش مسوولی دغدغه‌مند برویم و به برنامه‌های کوتاه‌مدت و میان مدت و بلندمدت فکر کنیم. نمی‌گویم فقط استوری و عکس بگذاریم و تاسف بخوریم. منظورم آستین همت بالا زدن و گل‌ریزان‌هایی ادامه‌دار است. شاید روزی آنان که خودشان را به خواب زده‌اند چشم باز کنند و یادشان بیاید مردم نیازمند، تاج سرشان هستند. تا آن روز لطفا چراغ خانه نوع دوستی را روشن نگه دارید.